

Legislația care reglementează medierea

Legea aplicabilă în Malta este Capitolul 474, respectiv [Legea privind medierea](#).

Ce este medierea?

Atunci când un cuplu se află în litigiu în ceea ce privește chestiunile legate de dreptul familiei, membrii cuplului pot solicita asistență din partea unui mediator, care să îi ajute să ajungă la o înțelegere amiabilă, fără a recurge la proceduri oficiale în instanță. În temeiul legislației malteze, medierea este o etapă obligatorie pe care cuplul trebuie să o parcurgă înainte de introducerea unei acțiuni pentru separare în fața instanței civile (secția de drept al familiei).

Cine este mediatorul și care este rolul acestuia?

Mediatorul are rolul de a ajuta părțile să ajungă la o înțelegere amiabilă. Acesta este o persoană imparțială și independentă numită de către instanță. În unele cazuri, părțile își pot alege ele însele mediatorul, contra unui onorariu. Toți mediatorii au calificare profesională pentru a acționa ca atare. Cei mai mulți dintre aceștia sunt, de asemenea, consilierii maritali, asistenți sociali sau avocați.

Un mediator nu poate furniza elemente de probă în instanță cu privire la ceea ce s-a declarat în cadrul procesului de mediere în cazul în care părțile introduc o acțiune în justiție.

Cine poate solicita medierea?

Medierea poate fi utilizată în următoarele cazuri:

- pentru separare sau divorț (cu condiția ca, în cazul divorțului, soții să fi trăit separat timp de patru ani sau mai mult);
- pentru pensie de întreținere din partea soțului/soției;
- pentru reglementarea aspectelor privind un copil născut în afara căsătoriei, de exemplu îngrijirea și custodia, drepturile de vizitare și întreținere;
- pentru modificarea contractului de separare sau divorț;
- pentru modificarea contractului care reglementează aspecte legate de îngrijirea și custodia copilului, drepturile de vizitare sau de întreținere.

O persoană nu trebuie să fie căsătorită pentru a solicita medierea.

Cum este inițiată procedura de mediere și în ce constă aceasta?

Pentru a recurge la mediere, partea interesată trebuie să depună o adresă la greșea instanței solicitând permisiunea de a iniția procedura de mediere. Adresa trebuie să conțină numele și adresele ambelor părți, precum și cel puțin numărul actului de identitate al persoanei care depune o astfel de adresă. Adresa nu trebuie semnată de un avocat pentru a fi valabilă. Adresa este depusă la greșea instanței competente în materie de dreptul familiei, această procedură fiind gratuită.

Medierea poate fi inițiată și prin intermediul unei note, însă această procedură este utilizată atunci când ambele părți implicate sunt de acord cu privire la majoritatea aspectelor juridice. Nota conține aceleași informații ca și adresa, cu diferența că părțile depun, de asemenea, un contract redactat de avocații lor sau de un notar numit de ambele părți. Nota trebuie semnată de ambele părți și de notar sau atât de avocații părților, cât și de notarul acestora.

După ce adresa sau nota sunt depuse, se numește un mediator din lista stabilită de instanță. Mediatorul poate fi ales și de către părți, de comun acord.

Mediatorul va înștiința părțile prin poștă cu privire la data la care trebuie să se prezinte în instanță. Ședințele sunt private, la acestea participând doar mediatorul și părțile sau, în cazul în care părțile doresc acest lucru, pot participa și avocații părților. Pentru mediere nu este necesară prezența unui avocat. Mediatorul va discuta cu părțile despre posibilitatea reconcilierii. În cazul în care mediatorul consideră că există speranțe ca mariajul sau relația cuplului să funcționeze, acesta îi poate trimite la ședințe de consiliere și poate suspenda procedura medierii. În cazul în care părțile consideră că mariajul sau relația lor nu mai poate funcționa, mediatorul va încerca să ajute părțile să ajungă la un acord cu privire la copiii și bunurile lor.

În cazul în care părțile reușesc să ajungă la un acord, mediatorul întocmește un contract și îl citește părților, iar dacă acestea sunt de acord cu conținutul contractului, mediatorul va depune contractul în mod oficial la greșea, astfel încât să poată fi văzut de către judecător. În cazul în care judecătorul aprobă contractul, părțile se pot prezenta ulterior în fața unui notar, care va publica contractul, acesta devenind astfel oficial.

În cazul în care părțile nu reușesc să ajungă la un acord, medierea este încheiată, iar părțile au dreptul să introducă o acțiune în instanță. Părțile trebuie să inițieze procedura în fața instanței civile (secția de drept al familiei) în termen de două luni de la încheierea medierii. În cazul în care nu inițiază procedura judiciară în acest termen, cuplul va trebui să reia procedura medierii.

Ce se întâmplă în cazul în care una dintre părți locuiește în străinătate?

Un litigiu transfrontalier este acela în care cel puțin una dintre părți își are domiciliul sau reședința obișnuită în Malta, iar cealaltă parte își are domiciliul sau reședința obișnuită într-un alt stat membru la data la care:

părțile convin să recurgă la mediere după apariția litigiului;

medierea este impusă de către instanță;

există o obligație de a recurge la mediere care rezultă din dreptul național; sau

în situația în care o hotărâre sau un ordin a fost emis de către instanță, de la data unei astfel de hotărâri sau a unui astfel de ordin.

Într-o astfel de situație, persoana care are reședința sau domiciliul în străinătate fie se deplasează în Malta, fie își împuternicește avocatul din Malta să o reprezinte și, ulterior, se deplasează în Malta doar pentru a semna contractul de separare. Pe de altă parte, în cazul în care persoana care își are domiciliul sau reședința obișnuită în Malta nu știe unde locuiește partenerul/partenera sa (de exemplu, a părăsit Malta sau și-a abandonat partenera/partenerul), aceasta trebuie să depună o adresă de mediere în care declară o astfel de situație sub jurământ, medierea fiind încheiată imediat și fiind inițiată o acțiune în instanță de către persoana respectivă împotriva curatorilor persoanei absente, care sunt numiți de către instanță.

Ultima actualizare: 11/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.